

"כאיש אחד ב- אחד" - אחדות עול אחידות.

נכר מגדלי התירס

במקום רחוק, בצפון של הצפון, בו כל המים מתחילים אט אט להפוך לקרחוני ענק חיו בשלווה אנשים קטנים, פשוטים שלא מכבר זכו, או לפחות כך חשבו, להגשים את חלומם! אותם אנשים קטנים, באותו מקום רחוק, לא ידעו שלוה בחייהם ואת כל מרצם, כוחם ומשאביהם השקיעו בדבר אחד ומיוחד: העיסוק המשותף והמאוחד של גידול התירס בקרקע הקשה והבוגדנית של הקוטב הצפוני.

כל אותם אנשים היו מומחים גדולים בנושא גידול התירס והיו בקיעים בפרטי פרטים של הרכב הירק ומוכשרים בכל תנאי גידולו. לא היו כמותם מעולם! את הכפר הקימו לא מזמן לאחר, שכמובן, בחרו בקפידה כל איש, אישה, נער, נערה ואף ילדים כאשר לא חסכו במבצנים ודרשו ידע עצום בגידולים מורכבים של תירס.

את ההתיישבות הקימו די ברישול מאחר ובתים של ממש לא היה מי שיבנה להם. ביום המחרת מיד פצחו בשריקת הצהלה ופיזזו לכיוון המטעים.

הגידולים, כפי הצפוי, נקלטו כראוי והפירות הראשונים ממש היו תאוה לעיניים! התירס, היה כמובן המאכל העיקרי ויש לציין גם – היחיד.

אך לא להתלונן, חלילה, רצו.

כל מה שתאוו לו היה: גרעיני תירס לפיצוח, קלחי תירס לכרסום, רסק תירס למריחה ואף מיץ תירס לרוויה...

ואז, אחרי כמה שבועות של חיים... בצל התירס, חטף אחד הנערים דלקת ריאות חריפה ומיד הושעה מעבודתו, אך יותר מכך לא יכלו האנשים האומללים לעשות, הרי איזה רופא יימצא בין כל מגדלי התירס הדגולים?!

וכשלקתה אישה אחת בהרעלת קיבה (כן, מתירס) לא היה מי שיגלה שאם אתה מגדל תירס ואפילו מומחה, אף עם, אף פעם, לא תוכל להיות מרפא!

בבוא הזמן, כשהיו צריכים משהו שיתקן את התאורה. או את הקיר הנופל, או את האינסטלציה גילו שבין כל מגדלי התירס המהוללים לא היו ולו איש תחזוקה אחד. לילדים לא נמצא מלמד או מורה, לתינוקות לא הייתה מטפלת או גננת.

לאט לאט איבדו את כל נכסיהם כי את התירס לא היה ניתן לייצא, והרי למכור תירס, גם את הזן הנדיר ביותר, לא היה שווה... ויותר נכון- לא היה למי!

את כפר מגדלי התירס אף אחד לא הכיר, והסיפור הזה לא מסתיים בהכרזה מפוארת על הקמתה של עוד עיר כי כפר מגדלי התירס נשאר כפר ללא שום מגדלים שאת כל מרצם השקיעו לריק ולבסוף שקעו בייאוש ובלי הרבה הישגים.

רציתי לצבוע לי קיר גדול,
וחשבתי: "אין בעיה, אני יכול!"
אבל כשהתחלתי את העבודה,
גיליתי שזו לא אכזה לא פשוטה.
בהתחלה מרחתי כחול, אבל אז,
ראיתי שחסר לי צבע קצת עץ.
צבעתי באדום, שקצת יבולט,
וראיתי בקרור שחסר לי עוד.
שמתי קצת ירוק, משהו חזי,
ועדיין זה לא מצא חן בעיני.
אז בשביל הרצונות, הוספתי שחור,
אבל היה חסר לי קצת אור...
לכן הוספתי גם קצת לבן,
ואחר כך צהוב, וסגול כמובן.
וכך הוספתי עוד ועוד צבעים,
והשתדלתי- כל צבע במקום המתאים.
וכשאמרתי את כל הצביעה
הקיר יצא כאלו לא רע!
אז חשבתי, ואחרי כמה זמן,
אני חושב שתפסתי את העניין-
רק כולם ביחד- כל הצבעים,
עשו את הקיר למשהו מקסים.
והצבעים- לגאמי שונים אבל כל אחד,
הוסיף לקיר נופך מיוחד.

"הביטוי "כאיש אחד בלב אחד" עתפריש
בפשיטות כצוותא ואהבה.

אם נתבונן בליבו של האדם, נגלה שהוא פורכב
עארבעה חלקים- שתי עליות ושני חדרים. לכל
חלק בליבו של האדם יש פונקציה, תפקיד ואופן
תפקוד שונה. רק אם כל חלק עושה את תפקידו
הייחודי, ביטולב עם שאר החלקים, עתפקד
הלב כמו יצירך."

הרבנית אורה רבקה וינגרוט, אור הלבנה, עמ' 233

"בעסוק באחדות ישראל יתכן ואנו מחליפים את המושג
באחדות ישראל, ולא היא: האחדות אין משמעה בשום אופן
איבוד הנקודות המיוחדות לכל קבוצה, יש לשמור על הייחוד,
תוך כדי אהבה, אחווה שלום ורעות בין הקבוצות השונות. זוהי
האחדות האידיאלית... צריך להזהר מאוד בשני הקצוות: לא
להתאחד עד כדי מיזוג העלול לטשטש את המחיצות שהן כה
חשובות. ומצד שני, לא לתת למחיצות ולהבדלים להפריע לנו
להכניס את כל גווני הקבוצות אל תוך מעגל האחדות השלם של
כלל ישראל"

(האדמו"ר מטאלאנא, "המה ינחמוני" ע"מ 201).

אהובות, שנזכה בעז"ה לאחדות אמיתית. כזאת שלא מבטלת את מי שאנחנו ומתן זה בע"ה לאחדות בעם המתוק שלנו! ☺
חג מתן תורה שמח ומשמעותי!